

כל גגות פרק תשיעי עירובין

צב.

(א) שמחמ ד' וט"ו (ב) ד' ע"ז (ג) ע"ז (ד) ע"ז (ה) ע"ז (ו) ע"ז (ז) ע"ז (ח) ע"ז (ט) ע"ז (י) ע"ז (יא) ע"ז (יב) ע"ז (יג) ע"ז (יד) ע"ז (טו) ע"ז (טז) ע"ז (יז) ע"ז (יח) ע"ז (יט) ע"ז (כ) ע"ז (כא) ע"ז (כב) ע"ז (כג) ע"ז (כד) ע"ז (כה) ע"ז (כו) ע"ז (כז) ע"ז (כח) ע"ז (כט) ע"ז (ל) ע"ז

ומי אמר ר' יוחנן הכה כר' שמעון (א) ואפילו עירכו לחצרות רשות אחת: **ובכלד שלא יורדו למטה.** אלמא אסור להוליח מחצר לחצירתה אי אמרת בשלמא בעירכו אסור אוקימנא להא בעירכו אבל השמא במאי תוקמא: **שלא יאז** **זו עומד במקומו.** בקרקעייה מחצר. ל"א שיהא זה עומד במקומו גרסינן ועל ראש הכותל קאמר: **וכי רבי לא שניה.** למשנה זו בנמשתינו: **רבי חיאי.** שסידר וקמס את הכרימא ותלמידו היה: **מניין לו.** זה הפירוש ולעולם למטה דקמס רבי מתני' בבתים קאמר שלא יוריד מראש הכותל ויוליך לנימו: **ומורכב אחס בנייהם.** לא שנה שלם ולא שנה של אחרי' דהא אוקמא כר"ש שאין חילוק רשות אלא בבתים וכגון שאינה פרוכה לרשות הרבים: **אחס עירבה.** לעלמא ושכחו מאני דבתים כגויה: **אמר רב הונא** נוספין **הסורכה** **לנו** שלא עירבה. **דהא לה הוליח** לה כלים ששבתו בחצר דהא לא שכיחי בה מאני דבתים הוליח ולא עירבה אבל לשעירבה לא דרב הונא תלמידו דרב הוה דאלמר הלכה כר"ש בלגון בשלם עירבו אבל עירבו לא: **וחיאי בר רב אמר אף לשעירבה.** אפי שמעתי מאבא אף לשעירבה נותנין אותה ומדעתא אני מפרש דהא לאמר אבא אף לשעירבה לאסור את שתייהן מותרות דגור לא עירבה אטו עירבה דאי מפקי הני לגויה הני נמי אטו ומפקי: **וא"ת.** כמה שמעתי אף לשעירבה התיר קאמר אבא דשתייהן מותרות ולא גור אבא בעירבה משום מאני דבתים קשיא לי כמילתא דאבא דאלמר לעיל (א) הלכה כר"ש והוא שלא עירבו אבל עירבו רבי תנאי אף נותנים חצר שלא עירבה לחצר שעירבה תכניס קליה לתוך חצירתה ותפילא הא לא גור רב חצורכה לומר נהי נמי דשמי לי דהא דאלמר רב לעיל אבל עירבה לא מודה הוא דלמה שלא עירבה מנכסא ותפילא קליה לתוך עירבה דהא לא שכיחי בה בשלם עירבה מאני דבתים ואע"ג דבמא שכיחי לא חיישינן דמתמאי כי משתמש הא לא גור לגבי חורכה: **הסס כיון דמיניט.** לומר אף לשעירבה דקאמר רב להיתר קאמר רב וצני חצירות אמאי גור משום דכיון דמיניטוי כלים בחצר שכיחי לאספקי מאני טובא: **חיאי דאמר רב אמר אף לשעירבה ושתייהן מותרות ואס סאמר** שפסין אסורות. ועממא משום דשמעינן ליה לאבא דקאמר אבל עירבו על כרחא אסוריה ופילא הוה דאסור לטלטל קליה לשלם עירבה אבל שלא עירבה אסוריה ופילא הוה דאסור לשלם עירבה מאני דבתים ובחורכה נמי על כרחא עירבה אסורה נה וכו' אמר אבא דהיזי לה לתרווייהו לאסוקא קאמר לא דמי: **הסס.** גבי חצירות כיון דמיניטוי מאני בחצר חצירו כבחיטרו עבדי לאספקי לה מאני טובא וחיישינן דלא ליפוק לה מאני דבתים אבל חורכה לא: **בתנ"י הגדול מועשר** אבל קטן אסור לי להוליח כלי הבית דבני גדול אסרי עליה דנפרך כל מנולא. ודכרי הכל הוא דאפילו ר' מאיר לא אמר גגין רשות אחת אלא לכלים ששבתו בחתוכן אבל לכלים ששבתו בבתים לא דומיח דהצר קטנה שפירא לגדולה דלגולה עלמא חצירות רשות אחת הן ולענין כלי הבתים אסרה גדולה אקטנה: **גדולה מופרס.** להוליח כלי הבתים נה אס עירבה לעלמא ולא אסרי עליה בני קטנה: **גב' תרפי.** חצר ונג: **מה חצר מיניכר** מחיטא. שהרי זה לה מחיטות: **אף נה.** נהי נמי דשרינן ליה בחיטות מחמומות משום גוד אסוקי מיהו מחיטות ניכרות בעינין שלא יאז נג בולט חוזה להס דאי לא מיניכר לא חמרינן גוד אסוקי וגדול נמי אסור דאין לו סוס מחיטה וכל שאין לו מחיטות אינו רשות היחיד. כל גגין שלהן חלקין היו ולא משופעין: **וגשואל.** דאלמר [פס.] אפילו לא מיניכר חצר אסוקי גוד אסוקי להכי תננהי גבי הדדי דמה חצר דדרכי לה רבים אף נג האי דקמני קטן אסור משום דדרכי רבים מהו לה דהיו לה מחיטה מחמומה שכיניהס מחיטה דרסמא ולא מציא למיגד ואסוקיה אבל אי לא דרכי בהן אף קטן שרי דלמרינן גוד אסוקי ותפסיק המחיטה בנייהס ואע"ג דמכסיא ולא מיניכר: **דירורי גדולה.** מושלין בקטנה אוחתה אלגן: **ואין דירורי קטנה.** מושלין בגדולה למושכה אלגן: **אסור לזרוע אס הקטנה.** דכמתן דהוא קטנה כולה בחוך גדולה דמי ואפילו מחסין ארבע אמות מן הגדולה מותר להרחיק ולזרוע בכל אסור דקמני ערמי מפני שהיא כפחמה של גדולה אלמא כולה כמד פתח משהו לה: **וגפנים מופריין.** דהא אין דירורי קטנה מושלין בגדולה: **גפנים**

ד"א **אמר רבי יוחנן** הכה כסתם משנה. וקשה דקמס ואח"כ מחלוקת הוא ואמר בהמולך (יבמות דף מנ): דאין הלכה כסתם ואע"ג דלכל הפחות חשיב קמס כרבים כלפי היחיד הכל אין נפקא מינה דגדלוהו הדי פלגי רבנן עליה ומינך הררי"א כהן דעירק קושיל לר"י אינה אלא דלא גור וזוהו הדבר היו מחלוקת ואח"כ קמס מחלוקת בשלם חצירות כמי שהולויחיהו (לעיל דף מה): וקמס בפרק תלון (לעיל דף עו): אבל הכל לא פלגי בגזירה: **מפני** מה אין נותנין אף לשעירבה עירבה לחצר דאמר רבי יוחנן שפירא. משום דלחצירי בלחמת עירבה וחמת לא עירבה נקט האי לישנא והוא הדין דהוה מלי למימר מפני מה אין נותנין חצר שעירבה לשעירבה ובקוטרס פירש שפיר:

איכא דאמר אף לשעירבה ושתייהן מותרות. לפי האיכא דלחצירי קשיא הא דאלמר בפרקי הדך (לעיל דף עז). ר' יוחנן אמר (א) אף לחורכה ורבי יוחנן טעמיה דלא גור דילמא אפי לאספקי מאני דבתים לחצר והכל נמי לא גור דילמא דאפי לאספקי מאני דבתים לחצר ומהו עירבה לחצר עירבה החס כיון דבמנטרי מאני דבתים בחצר אתי לאספקי הכא בחורכה כיון דלא מנטרי מאני דחצר בחורכה לא אתי לאספקי איכא דאמרי חיאי בר רב אמר אף לשעירבה ושתייהן מותרות ואם תאמר שתייהן אסורות לפי שאין נותנים חצר שלא עירבה לחצר שעירבה החס כיון דבמנטרי מאני דבתים בחצר לא שרו בהו רבנן דאתי לאספקי אבל בחורכה לא מנטרי: **בתנ"י** "גג גדול סמוך לקטן הגדול מותר

והקטן אסור" דחצר ג' גדולה שנפרצה לקטנה גדולה מותרת וקטנה אסורה מפני שהיא כפתחה של גדולה: **גב' למה** לי למיתני חרתי לרב קתני גג דומיא דחצר מה חצר מוכרא מחיצתא אף נג נמי מוכרא מחיצתא ולשמואל גג דומיא דחצר מה חצר דקא דרסי לה רבים אף נג נמי דקא דרסי ליה רבים יתיב רבה ורבי יזרא ורבה בר רב חנן ויתיב אביי גבייהו ויתיב וקאמרי בשמע מינה מרבתינן דירורי גדולה בקטנה ואין דירורי קטנה בגדולה כיצד יגפנים בגדולה אסור לזרוע את הקטנה והוא זרוע ועינן אסורין גפנים

הי א כ טור ש"ע א"ח פ"י טעם פ"ד: ו ב מ"י פ"ג מהלכות עירובין הלכה כר סתם לאין פה ויעשר ל טור ש"ע א"ח שם טעם פ"ד: ו ב טע"ט שם טעם פ"ד ו פ"ד שם טעם פ"ד: ו פ"ד מ"י פ"ג מהלכות כלאים הלכה ע"י וטו"פ ע"י י"ד פ"י ל"ו טע"פ מט:

רבינו הגאון ופי א"ר יוחנן הלכה כר שמעון. דמינין ב"ר נג כן חצר רשות אחת הן, והוא איתו דאמר הלכה כסתם משנה, ותנן ככותל שבין שתי חצירות אסור סתמא, דהו בראש פירות אילו עולין מיכן ואוכלין, ובלבד שלא יורידו למטה. ואי רשות אחת הן אמאי לא יורידו למטה. ומפקינן, מאי לא יורידו למטה דקמני למטה דבתים, כלומר שיכנס בבתים אבל בחצר שרי. איני והוא ש"י חייא ובלבד שלא יעשר זה בחצירו ויאכל, והוא יעשר זה בחצירו ויאכל, וכל אפילו בחצר אסור. ודחי כי רבי לא שפירא. חייא מניין לו, כלומר דבר שלא שניא רבין במשנתו ר' חייא תלמידו ר' מניין לו בירו משנה שלא שניא רבי, ככלל זו שאינה שונה במשנתו לאי דאסוקי וי"א. אימר שתי חצירות והורבה אחת ביניהן. חצר אחת עירבה על הבתים והאחרת לא עירבה. אסור רב (רומא) לל חצירות רשות אחת, ונותנין חורכה לזו, לאוחתה שלא עירבה. אבל [אין נותנין אותה לאחת חצירי שעירבה. גיורת שאם יוצא מי רבין שבתה בביתים מן הבתים לחצר ומן החצר לחורכה. ייאה בר רב כו'. איכא דאמרי נותנין זו החורבה על חצירי זו החורבה וזהו חצירי שיעירבה ושתייהן מותרות הן בחורבה, ואיך מפני מה אין נותנין חצר שלא עירבה. ואמר ר' יוחנן שתי חצירות רשות אחת הן. ההם בחצירות כיון דמיניטוי מני דבתים לחצר אסור לאספקינהו בחצר שלא עירבה. אבל בחורבה לא מיניטוי. היכא ליה גיורת (אחרי) נותנינן גיורת וילמא אפי לאספקי מני דבתים לחורבה. מתני' ב"ר גידול סמוך לקטן כו'. למה לי ליתמאי נג ולמה לי ליתמאי נג עינין קתני דרבי תנאי חצר מה חצר דומיא דרבי אף נג

הגהות הב"ח (א) ר"י ד"ר ומי אמר ר' יוחנן הכה כר' שמעון דחצירות רשות אחת ואפילו עירבו עירבה (ב) ת"ו ד"ר אף וכו' (ג) לעיל ר"כ ד"ר פ"ט:

מוסף רש"י

הלכה כסתם משנה. רבי שמעון המשנה וכו' ר"י חסד וכו' שנינו שאלו כסתם ולא שכיחי בה מאני דבתים דלא יורדו למטה חצירות רשות אחת ואפילו עירבו עירבה (ב) ת"ו ד"ר אף וכו' (ג) לעיל ר"כ ד"ר פ"ט:

אפי' דרסי ליה רבים שרי. חצר גדולה ששפירא לקטנה גדולה מותרת והקטנה אסורה. כשתמאי לומר דירורי גדולה בקטנה, כלומר כל דהר בגדולה כאליו בקטנה והוא זרוע ערערה נאסרה אוחת הורעים. ואין דירורי קטנה חסומין מכלל דירת הגדולה. עכשיו אם יהיו בגדולה שויגי גפנים, אסור לזרוע בקטנה שחשובין הגפנים שבגדולה כאליו גם בקטנה הן נטועים, ואם זרוע בקטנה נאסרה אוחת הורעים.

א' כ"ה ב"ה ס"י.

הי א כ טור ש"ע א"ח פ"י טעם פ"ד: ו ב מ"י פ"ג מהלכות עירובין הלכה כר סתם לאין פה ויעשר ל טור ש"ע א"ח שם טעם פ"ד: ו ב טע"ט שם טעם פ"ד: ו פ"ד שם טעם פ"ד: ו פ"ד מ"י פ"ג מהלכות כלאים הלכה ע"י וטו"פ ע"י י"ד פ"י ל"ו טע"פ מט:

אפי' דרסי ליה רבים שרי. חצר גדולה ששפירא לקטנה גדולה מותרת והקטנה אסורה. כשתמאי לומר דירורי גדולה בקטנה, כלומר כל דהר בגדולה כאליו בקטנה והוא זרוע ערערה נאסרה אוחת הורעים. ואין דירורי קטנה חסומין מכלל דירת הגדולה. עכשיו אם יהיו בגדולה שויגי גפנים, אסור לזרוע בקטנה שחשובין הגפנים שבגדולה כאליו גם בקטנה הן נטועים, ואם זרוע בקטנה נאסרה אוחת הורעים.

א' כ"ה ב"ה ס"י.